

משום כף גבאי צדקה נוטלים
שכר כנגד כל הנותנים צדקה.
בא ראה, ולא יכל יוסף להתאפק
לכל הנצבים - אלו הם כל
העומדים להזין ולהשקות ממנו.
ולא עמד איש אתו בהתודע
יוסף אל אחיו. אתו - זו כנסת
ישראל. אחיו - אלו שאר
המרפבות החילות, שכתוב בהם
למען אחי ורעי.

דבר אחר ולא עמד איש אתו -
בזמן שהקדוש ברוך הוא בא
להתחבר עם כנסת ישראל.
בהתודע יוסף אל אחיו, בזמן
שהקדוש ברוך הוא היה מתחבר
בהם בישראל, משום שהם
נוטלים לבודם, ולא חבור של
עמים עובדי עבודת פוכבים
ומזלות עמם. משום כף, (במדבר
כט) ביום השמיני עצרת תהיה
לכם, שהרי בזמן הזה הקדוש
ברוך הוא לבדו בחבור אחד עם
ישראל, שכתוב בהם למען אחי
ורעי, כמו שבארנו.

רבי ייסא פתח הפסוק, בזמן
שהקדוש ברוך הוא יקים את
כנסת ישראל מן העפר וירצה
להנגם נקמה מעמים עובדי
כוכבים ומזלות, אזי כתוב (ישעיה
טו) ומעמים אין איש אתי, וכתוב
כאן ולא עמד איש אתו בהתודע
יוסף אל אחיו, כמו שנאמר
וינטלם וינשאם כל ימי עולם.
ולא יכל יוסף להתאפק. רבי
חזקיה פתח ואמר, (תהלים קכג) שיר
המעלות אליך נשאתי את עיני
הישבי בשמים. הפסוק הזה
בארוהו ונתבאר, אבל בא ראה,
אליך נשאתי את עיני, וכתוב
(תהלים קכא) אשא עיני אל ההרים.
אלא, זה למעלה וזה למטה.
אשא עיני אל ההרים - זה
למעלה, כדי להמשיך ברכות
ממעלה למטה, מההרים הללו

לקביל פלהו דיהבי צדקה.

תא חזי, ולא יכול יוסף להתאפק לכל
הנצבים, אלין אינון כל דקיימי לאתזנא
ולאתשקייא מניה. ולא עמד איש אתו
(דף רח ע"ב) בהתודע יוסף אל אחיו. אתו, דא כנסת
ישראל. אחיו, אלין שאר רתיכין חזילין,
דכתיב בהו (תהלים קכב) למען אחי ורעי.

דבר אחר, ולא עמד איש אתו. בזמנא
דקודשא בריה הוא אתי לאזדווגא
בכנסת ישראל. בהתודע יוסף אל אחיו,
בזמנא דקדשא בריה הוא הוה מתחבר בהו
בישראל, בגין דאינון נטלי בלחודייהו, ולא
חבורא דעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות
בהדייהו. בגין כף (במדבר כט) ביום השמיני
עצרת תהיה לכם. דהא בזמנא דא, איהו
קדשא בריה הוא בלחודוי, בחבורא חדא עם
ישראל, דכתיב בהו אחי ורעי כמה
דאוקמוה.

רבי ייסא פתח קרא, בזמנא דקדשא בריה
הוא יקים לה לכנסת ישראל מעפרא,
ויבעי לאנקמא נקמתא מעממיא עובדי
עבודת פוכבים ומזלות, כדין כתיב, (ישעיה טו)
ומעמים אין איש אתי. וכתוב הכא, ולא עמד
איש אתו בהתודע יוסף אל אחיו. כמה דאת
אמר, (ישעיה טג) וינטלם וינשאם כל ימי עולם.
ולא יכול יוסף להתאפק, רבי חזקיה פתח
ואמר, (תהלים קכג) שיר המעלות אליך
נשאתי את עיני היושבי בשמים, האי קרא
אוקמוה ואתמר. אבל תא חזי, אליך נשאתי
את עיני, וכתוב, (תהלים קכא) אשא עיני אל
ההרים. אלא, דא לעילא ודא לתתא. אשא
עיני אל ההרים, דא לעילא. בגין לאמשכא
ברכאן מעילא לתתא, מאלין הרים עלאין,

העליונים למשך מהם ברכות
לכנסת ישראל שמתברכת מהם.
אליו נשאתי את עיני, לצפות
ולחכות לאותן ברכות שיורדות
משם למטה.

הישיבי בשמים, שכל תקפה
וקיומה וחילה הוא בשמים.
משום שכאשר היובל פותח
המעינות של כל אותם השערים,
כלם עומדים בשמים. וכיון
ששמים נוטלים כל אותם אורות
שיוצאים מהיובל, אז הוא זן
ומשקה את כנסת ישראל על ידי
צדיק אחד.

וכיון שזה מתעורר אליה, כמה
הם שעומדים בכל הצדדים
להיות משקים ולהתברך משם,
כמו שנאמר הפסירים שאגים
לטרף ולבקש מאל אכלם. ואז
היא עולה בסוד הסודות כראוי
לזן, ומקבלת עדונים מבעלה
כראוי, וכל העומדים בכל
הצדדים עומדים לבדם, כמו
שנאמר ולא עמד איש אתו,
שפתוב ויקרא הוציאו כל איש
מעלי. ואחר שהיא מקבלת
עדונים מבעלה, כלם נשקים
לאחר מכן ונזונים, כמו שנאמר
ישקו כל חיתו שדי ישברו
פראים צמאם.

רבי יוסי פתח הפסוק באליהו,
שפתוב (מלכים א-יז) ויקרא אל ה'
ויאמר ה' אליהי הגם על האלמנה
אשר אני מתגורר עמה הרעות
להמית את בנה. בא ראה, שנים
היו שאמרו דברים פנגד הקדוש
ברוך הוא, משה ואלהו. משה
אמר (שמות ה) למה הרעתה לעם
הזה. ואלהו אמר, הרעות
להמית את בנה. ושניהם אמרו
דבר אחד.

מה הטעם? אלא סוד הוא. משה
אמר למה הרעתה, מה הטעם?
אלא משום שנתנה רשות לצד

לאמשכא מנייהו ברכאן לכנסת ישראל
דאתברכא מנייהו. אליך נשאתי את עיני,
למצפי ולחפאה לאנון ברכאן דנחתו מתמן
לתתא.

היושבי בשמים, דכל תוקפהא וחילהא
וקיומהא, איהו בשמים. בגין דכד
יובלא אפתח מבועי דכל אינון תרעין, פלהו
קיימי בשמים. וכיון דשמים נטיל כל אינון
נהורין דנפקי מיובלא, פדין איהו זן ואשקי
לה לכנסת ישראל על ידא דצדיק חד.

וכיון דדא אתער לגבה, פמה אינון דקיימן
בכל סטרין לאתשקאה ולאבתברכא
מתמן. כמה דאת אמר, (תהלים קד) הפסירים
שואגים לטרף ולבקש מאל אכלם. וכדין,
איהי סלקא ברזא דרזין פדקא חזי (ר"א ל"ג ליה),
ומקבלא עדונין מבעלה פדקא יאות, וכלהו
דקיימין בכל סטרין עמדי בלחודייהו, כמה
דאת אמר, ולא עמד איש אתו, דכתיב,
ויקרא הוציאו כל איש מעלי, ולבתר דאיהי
מקבלא עדונין מבעלה, פלהו אתשקייין
לבתר ואתזנו. כמה דאת אמר, (תהלים קד) ישקו
כל חיתו שדי ישברו פראים צמאם.

רבי יוסי פתח קרא באליהו, דכתיב, (מלכים א
יז) ויקרא אל ה' ויאמר ה' אליהי הגם
על האלמנה אשר אני מתגורר עמה הרעות
להמית את בנה. תא חזי, תרי הוו דקאמרין
מלין לקביל קדשא בריה הוא, משה ואלהו.
משה אמר, (שמות ה) למה הרעות לעם הזה.
ואלהו אמר, הרעות להמית את בנה,
ותרונייהו מלה חדא קאמרו.

מאי טעמא. אלא רזא איהו. משה אמר,
למה הרעות, מאי טעמא. אלא, בגין
דאתיהיב רשו לסטרא אתרא לשלטאה